

Marika

Karel Zich

Její tvář je bílá
hořký úsměv kolem úst
do očí jí slunce zapadá
v dlaních svírá přání
a z něj nechce štěstí růst
i den je jako sen a sen se zdá
půlnoc je přítel
který odchází v dál ráno
neutěší pláč, proč nejde spát
Marika, Marika
má démantová líčka
něžně je slunce hýčká
víš proč
Marika, Marika
má z plátek růží víčka
vlídná jak horská říčka
víš proč.

Možná že ji miloval
snad měl ji rád
líbil se jí víc než já
jenže cestu zpátky
nikdy nechtěl znát
těžký úděl je být sám
trápení a svízel
dal ti pouze mámo
dětskou náruč, žádný klam
Marika, Marika
má vlásy roztoulané
večer, když vítr vane
víš proč
Marika, Marika
má horké dlaně
v očích ji oheň plane.

První krátká slůvka
zná teď její syn
kdo jí mohl více dát
nejkrásnější úděl
potkal její stín
kdo ji může mít víc rád
tobě táto zbývá
z lásky prázdnota a bláto
ze všech jistot jedno snad
už víš proč
Marika, Marika
má v srdci křídla ptáčků
letících do obláčků
víš proč
Marika, Marika
zná touhu dětských vláček
ale život má někdy plno háček
víš proč.
Marika, Marika
Marika, Marika.